

Caroline Hulse

De vakantie

A.W. Bruna Uitgevers

Uit de brochure van het Happy Forest:

Het Happy Forest-vakantiepark is de ideale plek om te ontspannen. Open de deuren naar het terras van uw volledig uitgeruste vakantiewoning en adem de frisse lucht in. Vergeet de stress en de hectiek van het dagelijks leven.

Met één druk op de knop boekt u de perfecte trip voor uw geliefden. Hier, in het Happy Forest-vakantiepark, creëert u herinneringen die u voor altijd bij zullen blijven.

De dag voor kerst, 14.06 uur

Telefoniste: Alarmcentrale, waarmee kan ik u helpen?

Vrouw: Hij is neergeschoten. Alstublieft, help. Er moet een ambulance komen naar het Happy Forest-vakantiepark.

Telefoniste: Bent u in gevaar?

Vrouw: Alstublieft, kom snel. We zijn op de schietbaan bij de grot van de Kerstman, tegenover de rookruimte van de elfen.

Telefoniste: Ik moet weten of u nu in gevaar bent.

Vrouw: Ik ben niet in gevaar, maar er moet een ambulance komen. Hij is neergeschoten. Het was een ongeluk.

Telefoniste: Er is hulp onderweg. Ik moet u een paar vragen stellen, maar daardoor wordt de hulp niet vertraagd, oké?

Vrouw: Zeg dat ze moeten opschieten. Er is zoveel bloed.

Telefoniste: Oké, u zegt dat hij is neergeschoten. Waarmee dan? En wat ziet u?

Vrouw: Een pijl. Van een pijl-en-boog.

Telefoniste: Wat is uw naam?

Vrouw: Alex.

Telefoniste: Oké, Alex. Is hij bij bewustzijn?

Vrouw: Ja. En nee.

Telefoniste: Ademt hij?

Vrouw: Ja, nog wel. Alstublieft, kom snel.

Telefoniste: Zoals ik al zei, terwijl wij met elkaar praten zijn ze met zwaailicht en sirene onderweg, oké?

(Wind- en achtergrondgeluiden worden plotseling afgebroken.)

Telefoniste: Wanneer is dit gebeurd?

Hallo?

Lijkt hij volledig bij en alert te zijn, Alex?

Hallo?

Hallo?

Ben je daar nog? Alex, ben je daar nog?

1

Matt wist al maanden van het uitstapje voor hij er iets over zei.

Hij hield niet bewust dingen achter voor Alex, maar hij pakte gecompliceerde zaken gewoon net zo aan als zijn post.

Als er brieven op de mat vielen, dan stapte hij eroverheen, en als ze niet langer genegeerd konden worden, dan propte hij ze in elk willekeurig hoekje. Naast het fornuis, op de boekenplank, de brieven kwamen op elk makkelijk bereikbaar en verscholen plekje terecht en – heel belangrijk – er zat geen enkel systeem in.

Op die manier wist Matt elk gevoel van urgentie te vermijden en als de afzender hem opnieuw probeerde te bereiken, dan leek hij (en wás hij ook echt, besepte Alex na verloop van tijd) oprecht verbaasd dat het probleem zich niet vanzelf had opgelost.

Binnen een paar weken nadat Matt bij haar was ingetrokken, vond Alex stapels enveloppen op plekken in haar huis waar voorheen nooit stapels waren geweest. Nadat ze een paar keer brieven had geplukt uit wat ooit – en toen niet op waarde geschatte – lege hoekjes waren geweest, had ze ze op een middag allemaal verzameld. Ze legde ze als een spoor van Hans en Grietje van de voordeur naar de keukentafel.

Matt kwam naar haar toe in de slaapkamer met alle brieven in zijn armen. ‘Is deze post allemaal van mij, Al? Echt waar?’

‘Ik dacht dat ik alle brieven beter op één plek kon leggen. Om het je makkelijker te maken.’

Matt haalde zijn schouders op en de brieven bewogen mee omhoog. ‘Ik snap de zin niet van post. Wie denken ze nou dat er tegenwoordig nog post leest?’

Weken later zaten de hoekjes weer vol.

De avond dat Matt haar vertelde over het uitstapje had Alex een hartige taart gebakken, helemaal geïmproviseerd. Behalve de bodem. Alex had niet veel geduld. Ook nu ze zevenendertig was had ze nog steeds het gevoel dat het heel bijzonder was als ze een echte maaltijd klaarmaakte: dat ze eigenlijk een prijs verdiende omdat ze niet alleen maar melk over muesli goot.

Ze stond na het eten af te wassen toen Matt naar haar toe kwam. Hij aarzelde in de deuropening alsof hij in een opwelling had besloten naar beneden te komen maar nog niet wist of hij zou blijven.

‘Eh, zeg. Weet je nog dat ik je heb verteld over Claires idee voor kerst?’

Alex keek om. ‘Nee.’

Hij sperde zijn ogen open. ‘Heb ik er echt niks over gezegd?’
‘Absoluut niet.’

Matt blies zijn donkere haar uit zijn ogen zoals hij twintig keer per dag deed. Zijn haargrens was indrukwekkend jeugdig voor een man van achtendertig en Alex verdacht hem er eigenlijk van dat hij de gewoonte had aangenomen om er de aandacht op te vestigen. Misschien wel, misschien niet. Alex wilde het ooit nog eens vragen aan iemand die hem al langer kende. Niet dat het er iets toe deed, maar Alex was wetenschapper. Als ze eenmaal een hypothese had bedacht, dan wilde ze die toetsen. Ze hield van heldere feiten, afgebakend.

‘God, ik ben een oen, Al.’

Alex tuurde naar het glas in haar hand om te controleren of er nog zeep aan zat, dus ze hoefde niet te antwoorden.

Matt bleef in de deuropening achter haar staan maar hij stak een hand uit om over haar arm te strijken. ‘Ik denk dat ik niet wist hoe ik het aan moest kaarten. Ik dacht dat je kwaad zou worden.’

Bij de naadloze overgang van ‘Ik dacht dat ik het wel gezegd had’ naar ‘Ik wist niet hoe ik het aan moest kaarten’ trok Alex haar rubberhandschoenen uit en mikte ze op het afdruiptrek.

Ze draaide zich om naar Matt. ‘Ga ik kwaad worden?’

Matt gebaarde dat ze een stap naar voren moest komen. Hij sloeg zijn armen om haar middel. ‘Begrijpelijk kwaad, natuurlijk.’ Hij drukte een kus op haar voorhoofd. ‘Absoluut begrijpelijk kwaad. Niet uitzinnig psychotisch kwaad.’

Dit klonk niet goed. ‘Ga verder.’

‘Je weet dat ik nooit meer kerst heb gevierd met Scarlett sinds Claire en ik uit elkaar zijn.’

Alex knikte. ‘Komt Scarlett dit jaar bij ons? Dat zou ik leuk vinden.’

‘Nee, eh... Claire wil dat we samen een weekend op stap gaan.’

Alex moest dit een seconde tot zich door laten dringen. ‘Sámen?’

‘Samen. Wij allemaal. Jij en ik. Zij en Patrick. Met Scarlett als eregast.’

Alex staarde Matt aan. Ze gebaarde naar de keukentafel. Dit was niet een gesprek dat ze wilde voeren met iemand die in een deuropening stond. Ze wilde dit gesprek helemaal niet voeren, maar als het dan toch moest, dan zou het zijn met iemand die ook echt in dezelfde ruimte was als zij.

‘In het Happy Forest-vakantiepark in North Yorkshire.’ Matt leunde op de rugleuning van een stoel met zijn handpalmen naar beneden, alsof hij te opgewonden was om te gaan zitten. ‘Ze pakken daar ongelooflijk uit met kerst, overal een magische sfeer. Verlichte rendieren en nepsnieuw. De elfen van de Kerstman zwerven door het bos en zingen kerstliedjes.’

Alex wierp een blik op het wijnrek, maar ze dwong zichzelf een andere kant op te kijken. Ze weigerde zich te ergeren. Ergernis leidde tot irrationeel gedrag en irrationeel gedrag was een persoonlijke en professionele misser.

Ze liet zich op een keukenstoel zakken. Hij kraakte. ‘Aanstaande kerst? Je bedoelt kerst over een máánd?’

Matt viel op de stoel naast die van Alex neer. Hij leunde naar voren, pakte een van haar in huissokken gestoken voeten en legde hem op zijn knie. ‘We hebben het er al eerder over gehad,

toch?’ Hij streelde haar voet. ‘Hoe fantastisch het zou zijn voor Scarlett om kerst te vieren met zowel Claire als mij.’

‘Maar niet zó. Niet alsof we het echt gingen doen.’

Matt keek neer op haar voet. ‘Maar op welke manier dan?’

‘We waren gewoon heel voldaan over hoe volwassen en redelijk we zijn. Het was geen serieus gesprek.’

‘Voor mij wel.’

Alex voelde zich week worden. Lieve Matt, die dacht dat dit een goed idee was. Die twee jaar voor hij veertig werd, had geaccepteerd dat hij nooit een wereldberoemde dj zou worden. Die onlangs weer een skateboard had gekocht, die van plan was een halfpipe te bouwen in de tuin, een idee waar ze zelfs niet tegen geprotesteerd had, omdat ze wist dat hij er nooit aan toe zou komen. Die dacht dat dit gesprek makkelijker zou worden door het strelen van haar voet.

Alex keek omlaag. ‘Of misschien bedoelden we dat we samen een keer gingen eten. Ik weet zeker dat niemand een vakantie bedoelde.’ Ze tikte met een vingernagel tegen een andere. ‘Claire denkt toch zeker niet dat dat een goed idee is? Ze is een verstandige vrouw.’

‘Ze zegt dat we het allemaal prima met elkaar kunnen vinden. Ze mag je graag.’

‘Ik mag haar ook graag,’ zei Alex snel. Ze probeerde deze woorden zo mogelijk altijd als eerste te zeggen. ‘Heb je tegen haar gezegd dat ik ermee instemde?’

Matt leek zich sterk op haar voet te concentreren. Hij boog zijn hoofd voorover, zijn haar volgde.

Gordijnen, dacht Alex. Zo noemden ze die haarstijl aan het begin van de jaren negentig. Toen hij werd gedragen door mensen die er qua leeftijd en tijdperk beter bij pasten.

‘Ik dacht dat ik het had verteld, het spijt me. Maar we kunnen nog een excuus bedenken. Te druk op het werk. Familieproblemen.’ Matt keek vragend op. ‘Een overleden grootouder?’

‘Ik probeer te begrijpen of je haar verteld hebt dat ik ermee instemde.’

Matts glimlach zei *oeps*.

‘Wat vindt Patrick ervan dat hij met kerst niet in Nottingham is? Wil hij niet bij zijn eigen kinderen in de buurt zijn?’

‘Dat zijn tieners. Claire zei dat ze hem toch nooit willen zien.’

Alex haalde diep adem. ‘Juist. Is de reservering al gemaakt?’

‘Ik weet zeker dat we wel geld terug kunnen krijgen. Maar je kent Claire, ze is zo goed in organiseren. Zodra ze een idee in haar hoofd heeft, is het al gebeurd.’ Matt schudde toegeeflijk zijn hoofd. ‘Ze heeft waarschijnlijk haar koffer al gepakt.’

Alex perste haar lippen op elkaar. ‘Doen andere mensen dit ook? Op vakantie gaan met hun exen en hun nieuwe partners?’

Matt haalde zijn schouders op. ‘Doet dat er iets toe?’

‘Als we nu afzeggen, ben ik de spelbreker.’

‘Ik ga je er niet aan je haren naartoe slepen, Al.’ Matt tilde haar voet op en zette hem met een klopje op de vloer alsof hij een enthousiast huisdier wegstuurde. ‘Als je echt niet mee wilt, dan gaan we niet.’ Hij wachtte even. ‘Ik wil niet zonder jou gaan; dat zou raar zijn.’

‘Heel raar.’

‘Maar je hebt altijd gezegd dat Claire en jij vriendinnen hadden kunnen zijn als je haar op een andere manier had ontmoet.’

Dat klopt, dacht Alex. *Dat heb ik gezegd*. Maar het was niet eerlijk van Matt om de opmerking nu totaal uit haar context aan te halen. Om echte, serieuze gesprekken te mixen met wollige gesprekken met een roze bril op.

Matt legde zijn handen op tafel. ‘Ik wil gewoon niet weer een kerst missen met Scarlett. Ze is zeven, Al. Ze was vier de laatste keer dat ik erbij was toen ze haar cadeaus uitpakte.’

‘Scarlett komt natuurlijk op de eerste plaats. Maar kan ze niet eens een keer bij ons komen?’

‘Claire is haar moeder. Ik kan Scarlett niet bij haar weghalen met kerst. Dat is niet goed.’

Alex sloot haar ogen. Dat was nou echt Matt, in één onlogische zin. Zo irritant respectvol en galant.

Ze deed haar ogen open en zag de afwas op het aanrecht. Misschien niet altijd zo galant. Maar wat dit soort dingen betrof wel. Dingen die vanavond precies het verkeerde soort leken te zijn.

Alex keek hem onderzoekend aan. ‘Weet je zeker dat je er goed over hebt nagedacht?’

Hij trok zijn mondhoek vragend op. ‘Waar zou ik over moeten nadenken?’

‘O, dat weet ik niet. Er is niets ingewikkelds aan? Helemaal niks? Niets wat misschien wel ongemakkelijk zou kunnen zijn?’

‘Zoals wat?’

Alex keek uit het raam. De buitenlamp in haar tuin knipperde, waardoor de tuin als door een stroboscoop werd uitgelicht.

Flits. Groezelige waslijn. *Flits.* Roestige tuinstoel met een wiebelpoot. *Flits.* Tijgerhandpop op het grint, de stof doorweekt en vaal geworden door het vuil, achtergebleven na het bezoek van een vriendin met haar baby.

Alex draaide zich weer om naar Matt. Ze had zich altijd vast voorgenomen haar vriend niet te infantiliseren zoals zoveel van haar vriendinnen deden, die hun partners behandelden als sufferds met twee linkerhanden die figureerden in tv-reclames voor huishoudelijke producten. Maar hij maakte het haar soms niet makkelijk. Ze haatte het als hij haar in deze positie manoeuvreerde: haar veranderde in de vrouw van tv-reclames, haar handen op haar in een schort gehulde heupen terwijl ze hem onderwees over de verschillende merken keukenrol.

Alex leunde naar voren in haar stoel terwijl ze hem aan bleef kijken. ‘Hoe vind jij het écht om de kerst door te brengen met je ex?’

‘Deze dingen zijn alleen ingewikkeld als je ze dat maakt, Al. Het zit allemaal in het hoofd.’

‘Geen sluimerende emotie of wrok?’

Matt hield zijn hoofd scheef. ‘Dat geloof ik niet.’

‘Niets, hoe klein ook, dat is verzwegen? Jullie verleden is helemaal leeg en vlekkeloos? De naald staat weer aan het be-

gin van de plaat en alles is rozengeur en maneschijn?’

Matt leunde achterover in zijn stoel.

‘Ik denk vooral aan jou,’ voegde Alex eraan toe. ‘Een heleboel mensen zouden het een moeilijke situatie vinden.’

Ik, dacht ze, ik vind het moeilijk.

Matt zweeg even terwijl hij zichtbaar nadacht. ‘Ik heb geen hekel aan Claire. Ik hou niet van haar en ik haat haar niet,’ zei hij uiteindelijk. ‘Ze is nu gewoon... de moeder van Scarlett. En we moeten een manier vinden om daarmee om te gaan, omdat ze altijd de moeder van Scarlett zal zijn.’

‘Natuurlijk.’ Alex wiebelde met haar been tegen de tafel. ‘En Patrick? Wil je een weekend met hem doorbrengen?’

‘Hij is vast oké.’

Alex leunde naar voren. ‘Hij heeft niet de “antipersoonlijkheid van een zwart gat”?’

‘Dat meende ik niet serieus. Claire houdt van hem en zij had altijd een goede smaak als het op mannen aankwam.’ Matt wierp een blik op Alex’ gezicht en hief toen zijn handen op. ‘Oké, niet vandaag. Sorry, Al. Dat is vandaag niet grappig.’

Hij stond op. ‘Ik laat jou nadenken. Wat je ook beslist, ik weet dat dat het juiste is. Roep maar als je zover bent.’

Hij holde naar boven en liet Alex achter met de afwas.

Alex liet het lauwe water weglopen en vulde de gootsteen opnieuw.

Het water was te heet, maar ze voegde geen koud toe. Het ongemak van haar brandende handen was te prefereren boven het vagere ongemak in haar maag.

Alex wenste dat ze nu op haar werk was. Het was makkelijker om te vergeten in het universiteitslab, waar dingen moesten worden afgelezen en cellen moesten worden bestudeerd. In het lab kon Alex uren doorgaan voor ze haar hoofd ophief en naar de bomen voor het raam keek. Pas dan keek ze neer op haar gympen op de versleten vloer, drong het blikkelige geluid van de radio tot haar door en herinnerde ze zich dat er nog een

andere wereld was dan die van het bestuderen van cellen afgenomen bij diabetespatiënten.

Maar thuis was het anders. Thuis was Alex alleen met haar gedachten.

Ze kon weigeren om mee te gaan, natuurlijk. Maar dat was ook niet prettig.

Ze wilde niet gaan, maar ze kon ook niet níét gaan. Ze zou zich kleingeestig en ongemanierd voelen, wat ze, absoluut, heel beslist, zeker niet was. Alex was altijd heel redelijk geweest over het feit dat Matt goed kon opschieten met zijn ex, iets wat andere mensen – mensen die wel ongemanierd waren – moeilijk gevonden zouden hebben.

Ze overcompenseerde nog eerder. Ze kuste Claire op de wang als zij Scarlett afzetten. Zei altijd iets aardigs over Claires rok, of haar haar. Iedereen had een verleden en niets was persoonlijk. En Alex was geen persoonlijke persoon.

Ze boende over de aangebrande deegrand in de bakvorm.

Hoewel het al over een maand was, had ze nog niet zo nagedacht over de logistiek van kerst. Ze had gedacht dat ze haar ouders misschien zouden gaan opzoeken, of die van Matt – het maakte niet uit. Alex gaf niks om kerst. Het was gewoon een dag waarop het lab gesloten was.

Maar dít... dit was anders.

En Matt wist het al eeuwen en hij had niks gezegd.

Alex begreep niet hoe hij het deed. Kon hij ongemakkelijk nieuws mentaal scheiden? Of schoof hij gewoon het onvermijdelijke voor zich uit?

Alex kon geen van beide hypothesen toetsen, wat de situatie nog frustrerender maakte. Matt was er verbazingwekkend goed in om haar op het verkeerde been te zetten, en het gevolg was dat ze instemde met dingen terwijl ze dat niet van plan was geweest. Misschien was Matt daarom goed in zijn werk als verkoper, ondanks het feit dat hij volgens haar een twijfelachtige werkethiek had.

Alex spoelde een bord af en zette het op het afdruiprek. Ze

hoorde boven een schrapend geluid: een stoel werd over de vloer gesleept.

Matt gaf haar wat ruimte. Was zogenaamd druk boven. Maar eigenlijk bleef hij gewoon bij haar uit de buurt.

Na de afwas bekeek Alex de onlinefoto's van wat ze nu in gedachten *het betoverde bos* noemde.

Niet dat het er op de foto's betoverend uitzag. Er hingen dan misschien wel het hele jaar lichtslingers, in dit seizoen aangevuld met nepsneeuw, maar er waren te veel plastic afscheidingen en waarschuwingsbordjes om de plek op een echt sprookjesbos te laten lijken.

Alex duwde haar laptop van zich af. Ze probeerde opnieuw niet naar het wijnrek te kijken.

Doe niet zo gek, had ze gezegd toen Matt had voorgesteld om alle alcohol het huis uit te doen. *We willen niet dat mensen ons gaan mijden omdat er geen drank in huis is*. Maar op sommige avonden voelde ze meer aantrekkingskracht van het achtergebleven wijnrek dan op andere. Zoals vanavond. De subtiele druk van de wijn werd versterkt door het zware gewicht van een gesprek dat niet was afgemaakt.

Matt verwachtte van haar dat ze vanavond nog iets zou zeggen over zijn voorstel. Hoewel hij het gesprek weken voor zich uit geschoven had, verwachtte hij van haar dat ze besluitvaardig was. Ze hadden een onuitgesproken overeenstemming bereikt in de twee jaar dat ze nu samen waren, namelijk dat het Alex' rol in hun relatie was om dingen af te ronden.

Dus. Moesten ze ruziemaken over het reisje? Het zou in elk geval Alex' gedachten afleiden van de wijn. Maar ruziemaken over iets wat te maken had met Matts ex-vrouw paste niet bij het beeld dat Alex van zichzelf had. Het zou haar alleen maar existentieel depressief maken.

Nee. Ze was zeker niet van plan om hierover ruzie te gaan maken met Matt. Dat stond vast.

Wat betekende dat ze dus mee moest met deze stomme tocht.

2

Nadat hij tegen Claire had gezegd dat hij vroeg naar zijn werk moest om wat papierwerk af te handelen, vertrok Patrick om halfzes naar de sportschool. En ook tijdens zijn lunchpauze ging hij naar de sportschool.

Twee keer per dag was een mooie balans. Gewichtheffen in de ochtend, cardio tijdens de lunch. Hij had zelfs een telefonische bespreking met een advocaat terwijl hij op de loopband stond.

Hier was hij – een succesvolle jurist, een drieënveertigjarige vader van twee en een (geërfde) half – en toch droeg hij nog altijd slimfit shirts, gekocht bij jongens met geëpileerde wenkbrauwen in winkels die officieel te jeugdig waren voor hem. (Maar het personeel kon hem niet tegenhouden, toch, als de kleding hem nog steeds paste?)

Patrick had de trainingen sinds september opgevoerd. Hij had aan een hoge tafel gezeten in een koffietentje, waar hij een *superjuice* dronk uit een beker met een bolle plastic deksel, toen het bekende hoofd van een ex-collega langs het raam schoof.

Hij had zijn blik niet op tijd afgewend.

‘Patrick!’ Tom legde zijn aktetas op Patricks tafel.

‘Hoe gaat-ie?’

Patrick forceerde een glimlach. ‘Hoi, Tom. Ik ben afgrijselijk druk. De medewerkers op mijn nieuwe kantoor proppen mijn agenda boordevol.’

‘Rotlui.’

‘En ik ben nu bij Claire ingetrokken.’ Patrick vroeg zich af

waarom hij dit aan Tom vertelde. ‘Je kent Claire Petersen wel, de advocaat?’

‘Claire Petersen, echt?’ Tom schudde zijn hoofd. ‘Je weet ze wel te kiezen.’

Patrick wist dat dit bedoeld was als compliment, maar hij vond het niet prettig om eraan herinnerd te worden wie hij de laatste keer had gekozen. Dat Tom Lindsay elke dag in zijn kantoor zag.

Tom keek naar Patricks superjuice. ‘Waarom drink je die smurrie van een composthoop?’

Patrick roerde het drankje met zijn rietje en voelde het voldoening gevende gewicht van de gepureerde groenten. ‘Ik doe volgend jaar mee aan een ironman.’

Tot op dat moment had Patrick dat zelf nog niet geweten. Maar toen hij afscheid nam van Tom merkte hij dat hij zich wat breder maakte.

Twee maanden later had Patrick nog steeds niet uitgevogeld hoe hij het Claire moest vertellen. Hij wist dat ze veel trainen een bijzonder lage vorm van ijdelheid vond.

Hij wist het goed te verbergen, tot hij op een avond toevallig wat onderzoek aan het doen was op een moment dat hij dacht dat Claire boven was. Dus toen ze achter hem kwam staan en vroeg ‘Patrick, heb je de grote stekkerdoos gezien?’, schrok hij zich rot.

Hij klikte het scherm weg.

Ze greep de tablet. ‘Wat verberg je?’

‘Claire, kom op! Een beetje respect, graag.’

‘Laat eens zien van wat voor soort porno jij opgewonden raakt.’

‘Kunnen we niet een béétje privacy houden?’

Claire zette de tablet aan en keek op het scherm.

Patrick kon niets anders dan haar – harder wordende – blik volgen. De festiviteiten met de op elkaar geklemde kaken. De wetsuits, de duikbrillen. De foto van de man met de zonnebril

die zijn overdreven gespierde armen vol zelfingenomenheid ophief.

Claire liet de tablet tegen haar been vallen. 'Wil jij meedoen aan een ironman?'

'Ik denk erover na.'

'Dan Smith heeft een ironman gedaan.' Claire trok een wenkbrauw op alsof daardoor een bel zou moeten gaan rinkelen.

Patrick wist dat hij niet altijd even goed luisterde. 'En?'

'Weet je niet meer wat Heather zei? De hele dag fietsen op zaterdag. De hele dag zwemmen op zondag. De kinderen zagen hem nauwelijks meer en hij keek in elk winkelraam naar zijn eigen lijf. Iedereen werd gek van hem.'

Claire liet een stilte vallen om Patrick de gelegenheid te geven te reageren.

Patrick koos ervoor dat niet te doen. 'Iedereen is anders.'

'Heather zei dat ze niet kon slapen met iemand die een hoge dunk van zichzelf had dan zij.' Claire bleef Patrick strak aankijken. 'Uiteindelijk boekte Dan zes maanden vakantie, in de Travel Inn aan de rondweg.'

'Ik wil graag eens iets anders doen.'

'En hoe zit het met Amber en Jack?' vroeg Claire. 'Lindsay maakt het je al moeilijk genoeg om hen te zien.'

'Het was maar een idee.'

Een goed idee, dacht Patrick. Maar straks zou het niet meer nodig zijn om in het geheim te trainen. Want een paar dagen geleden, toen ze samen in hun donsjack naar Scarlett stonden te kijken die op het klimrek in het park speelde, bood Claire hem een buitenkans. Ze wilde een weekend weg. Met haar ex-man.

Patrick zag onmiddellijk zijn kans.

'Echt?' Claire keek Patrick aan. 'Echt?'

'Ik zei prima, toch?'

Claire sperde haar ogen wijd open. 'Dat vind je echt geen probleem?'

Patrick duwde zijn handen in zijn zakken. 'Jij bent niet de enige die wil dat Scarlett gelukkig is.'

Ze raakte zijn arm aan. ‘Ik ben blij, dat is alles.’

‘Wat dacht je dan dat ik zou zeggen? Het is duidelijk iets wat jij graag wilt.’

‘Ik dacht dat je zou zeggen dat het een vreselijk idee was.’

Patrick dacht niet dat het een vreselijk idee was. ‘Ik zal je altijd steunen als jij iets wilt doen. Zelfs als het betekent dat ik mijn eigen kinderen met kerst niet zal zien.’ Hij zweeg. ‘En die vakantieparken hebben grote zwemparadijzen, of niet?’

De seks was die avond bijzonder vurig geweest.

Dus Claire was niet zo gelukkig met Patricks trainingsgewoonten. Maar als hij dit deed... nou. Het volgende gesprek over de ironman zou vast veel soepeler verlopen. En hij moest zich in de komende weken inschrijven als hij mee wilde doen aan de volgende ironman.

Urgenter nog, hij moest op een andere stoel gaan zitten in hun zitkamer. Deze was duidelijk slecht gekozen: te dicht bij de deur. Want ze stond alweer over zijn schouder op zijn tablet te kijken.

‘Boogschietles? Maar waarom...?’ Claire maakte haar zin niet af.

Patrick legde de onderzetter op de bijzettafel recht. ‘Ik wil leren hoe het voelt om iets te schieten.’

‘Dit gaat over Kerstmis.’

‘Ik heb nog nooit iets geschoten.’

Claire lachte. ‘Als jij met kerst competitief probeert te zijn, dan heb je met Matt niet veel geluk.’

Patrick had een heleboel geleerd over Matt in de afgelopen twee jaar. De Xbox, de T-shirts. De belachelijke nieuwe passie voor skateboards. En steeds als hij iets nieuws hoorde, keek hij naar Claire met haar goedlopende advocatenpraktijk en expressieve wenkbrauwen, een vrouw met een gigantische persoonlijkheid. Hij snapte het niet.

‘Maar jij zult toch niet de beste zijn met schieten, ook al heb je les gehad.’ Claire grinnikte. ‘Helaas. Ik heb als kind op de boerderij eindeloos geschoten.’

Claire kneep in zijn knie en verliet de kamer. Patrick richtte zich weer op het scherm.

Zonder verder na te denken ging hij naar de website van de ironman en drukte op de inschrijfknoop.